

KEMENES HENRIETTE

A hely

Mint szemgolyóban
elpattant hajszáler,
vörösen fut szét
a délután a tér
kőkockái közt.
Vedlő hirdetőoszlopok
megkopott testeit
szórják egy megrongált
jövő kifakult képeit
– plakátsuttogás –,
a hang alig kivehető.
Utolsó cigarettámat
füstjelek feszegetik,
csak ezen a ponton
lehetek holtbiztos.
Merek pont ott boldog
lenni, ahol a talpam
a bolygóhoz tapad.
Titokban kikevert
festékektől olajos
ujjakkal nyomkodom
vissza lelkiismeretem
kidudorodó sérveit,
végül, mint a filmekben,
én itt vagyok, te rám találsz,
– lábamnál a képekkel –
mert eljövök holnap is.

2017. márc. 9.

KEMENES HENRIETTE
(1988, Nagyvárad) a
Nagyvárad Állami Egye-
tem jogi karán szerzett
diplomát. Érdeklődési
köre a büntető törvény-
könyvtől a verseskötetek
felé tolódott, különösen a
kortárs költők verseit
olvassa előszeretettel.
Verset és rövidprózát ír.
Ez év májusától a Várad
szerkesztőségi titkára.

Vertikális néma

*Egy görcsbe rándult hídról
figyelem a sodrást, lábamnál*

*apró szelek, papírba gyűrt
gondolatokkal játszanak.*

*Vajon lesz-e hová menni,
ha bokáig emelkedik a sötét?*

*Álmaimban a kovácsoltvas
kapu rozsdás húsáról hegedűszó*

*pereg, az ablakok, mint
huzattól bedagadt szemek,*

*lomha pislogással követik
lépteim. Álmaimban már*

*várnak – mindig a legjobbkor
érkezem. A kandalló szájába*

*árnyék kuporodik, s talpam
alatt úgy nyüszít a deszka,*

*mint kölyökkutya, kinek
farkára lépett a gazda. Öblös*

*erkély, fonott korlát néz a gazos
kertre, kócai közt futórózsa*

*tekereg. A hirtelen csöndben,
ha figyelniénk, hallanánk, ahogy*

*dübörögve ég fölöttünk a Nap.
Mégis, létráink sovány fokaiból*

*rakott tüzeknél, nyársra
húzza sisteregnek a süvítő,*

*nyers zajok. Bokám nyaldossa
már a fagy, indulnom kellene.*

*Rongyos könyveiddel takard be
süketté fagyott testemet, mert*

*– hónom alatt a lopott létrákkal –,
álmaidba a legjobbkor érkezem.*

2017. márc. 16.

Beltéri panoráma

*Gyógynövényes zsákokkal
teli raktár a szemed. Kinn
olajfoltos betonplacc – mint
a szándék –, homokrakás
mellett hever egy otffejtett
lapát. Rükvercfény pislogás.*

*

*Nem tudok elég távolról gondolni
rád, hogy ne képzeljem el, hogy
kispárnád biztosan kamillaillatú,
vagy azt, ahogy korlátnak dőlve,
borzosan, elszívod a reggeli cigid.
Közben beszakadt körömágyad
rágcsálsz ciccegve, nyálsz keserű,
a hamu csupasz lábujjaidra hull.*

*Olvadt tekinteted az utcára csöppen,
ahol Göncölszekérbe pakolva, zörgő
ócskavasat visz néhány fűtyörésző
cigány. Az öreg megemeli kalapját,
te visszaintesz. Utánuk rozsdamorzsa,
s tompuló fényüket apró szikrákkal
sirató csillagok. Rágyújtasz megint.*

*

Rét nő köréd.

2017. jún. 25.

Melanin

*Tikkasztó nappalok és tikkasztó éjjelek,
ablakpárkányra lökött vizes törölköző,
zöldhatár egy hétfő és kedd között.
Szemetet dézsmáló kutya-falka a lakótelepi
konténerek mellett, fekete zacskóba
gabalyodó szemfogak, egy halott fikusz,
polisztirolzörej. Mint egy mesebeli
szarvascsorda a holdfényben áztatott
tó tükre körül, úgy ragad magával
a látvány mégis. Az elnéptelenedett
iparvárosok dermedt nyugalmaival
figyelem őket, és esküszöm, nincs
szentebb a Földön mint ez a három
állat, ez a tizenegy láb. Egy tűzijáték
súlyos dörrenése zuhan az égre, és
a szemeteszásákokból elszivárog a varázs.
Hosszan nézem a menekülő ebeket, aggódva
és irigyen, ahogy öregek szoktak csak
nézni szirénázva száguldó mentőautó után.*

2017. június 5.

Mint aki ért

Ne csinálj úgy, mint
aki ért, de tudom,
hogy ezek a
gondolatok úgy
csüngenek rajtam,
akár a nehéz,
elnyúlt ruhák eső
után. Előreképzellek,
de hová sietnénk,
ha úgyis minden
érkezés elapadt,
s a vonat sem hoz
már új embereket.

Ne csinálj úgy, mint
aki ért, de tudom,
hogy a sarki hentes,
kicsontozott valóságot
mér ki nekünk, minden
egy alkalommal,
szemfogainkkal
hiába kérkedtünk
annyiszor a húsüzlet
kirakata előtt. Elkéült
ínyek cuppogása közt,
egy véres kötény,
mereven lóg a szegen.

Ne csinálj úgy, mint
aki ért, de tudom,
hogy van egy hely,
egy hunyorgó
ház, diófával
és állatokkal
az udvaron, ahol
a szobákba csak
egyszer kell friss
virágot tenni, hogy
aztán minden
porcelánváza a
végtelenbe nyíljon.

A vacogva rügyező
szőlődombok ezer
tüzeként égsz bennem.
Ne csinálj úgy, mint
aki ért, de tudom.

2017. április 25.

Odú

Valami hever közöttünk, apám,
mózeskosaram fakuló emlékén
túl, sűrű pernye száll a dombok
fölött. Lassú, meleg párákat ereget
egy leterített vad kimúló teste.
Hízik a jég, és ebben a tavakba
gyűrődött hallgatásban az olvadást
hiába várom. [Pedig annyit, mint
más, talán én is érek, de erről
mindig más lesz, aki dönteni fog.]
Egy kifordított barlang üressége
feszül közöttünk, apám, és – minden
úr az a hiány, amit a semmi kiszorít.

*Hajtóvadászat, ami most vagyok,
csörgő dió, mogyoró és kígyó. Mikor
varázspálcám neonfénné töröd
fölköttem, meglátod, apám, felsikolt
az összes erdő, és minden anyaállat
kölykévé fogad. Nyirkos göröngyök
közül bújnak majd elő odúmeleg
szavaim, és lenyúzott bőriket
visszakapják az átfagyott állatok.*

2017. február 6.

Sterilbe tört fehér

*Reggelire lágytojás, levedző seb
tányérra rakva, koktélpáradicsom,
klórszagú szövetszalvéta, ölmeleg.
Reggel máris minden vérre megy.
Kezeim addig áztattam szivárgó
repedések alatt, hogy ujjaim közt
cseppkövek nőnek, s kóbor állatok
láttán, morzsolódva hullik le rólam
a simogatás. Egy ismeretlen helyre
vágynom, oda, ahol sosem jártam,
mint egy kiült fotel, mégis visszavár.
Arcod meszesgödreibe belefúlladnak
a madarak, a fehér törzsekről
magzatpózba gyűrtten hullanak le
a hangyák és keserű gyümölcsöket
teremnek a fák. Visszametszett szavak
rendezett sora takarja el hangod,
miközben a rajongás boldog vadállata,
reszkető térdeid mögött, ugrásra kész.*

2017. júl. 18.

Lapszél

Émelyegve ébredezett a város, mint herélt kutya az altatás után, miközben hangosan szuszogva, szőrös orra alatt motyogva valamit néha-néha, hazafelé cammogott a metróállomástól. Húvös volt, de a tömbházak közt átszűrődő fénycsóvák, amik az útját keresztezték, fülledt napot ígértek. A sarki kávézó előtt suhanc kis pincér sepregette össze az előző éjjel szétpöcölt csikkeket. Egy nyári melót vállalt egyetemista, valószínűleg. Egymásra néztek, hisz szinte minden nap találkoznak, de nem köszönt egyikük sem. A hazafelé tartó alak volt a rangidős, ötven év körüli lehetett, vagy kicsit több, és kikérte volna magának a tiszteletet a kis taknyostól, a kis taknyos viszont semmi készletet nem érzett, hogy előzékeny legyen, magasról tett rá, hogy a kövér pacák mit gondol, neki aztán igazán mindegy volt ez az ember. Sőt, a lenézően lefelé biggyesztett ajkak és felhúzott szemöldökök kifejezett ellenszenvre utaltak, de ki vagyok én, hogy ezt eldöntsem. A negyed elég lepukkant volt, az épületek nagy részének mállott a homlokzata, vagy védőháló csüngött rajta. Amúgy nyugodt környék volt, nem igazán történt semmi említésre méltó az elmúlt hónapokban, kivéve, hogy egy védőháló rögzítésekor az egyik ipari alpinista lezuhant, és súlyos fejsérülést szenvedett, plusz más zúzódásokat. Kijöttek a mentők. Sőt, még a tévések is, és a közeli lakókat próbálták faggatni, láttak-e, hallottak-e valamit. A riporter odatolta műanyagzagú mikrofonját a mi hazafelé tartó pasasunk arcába is, aki akkor épp nem hazafelé, hanem sehová se tartott. Ez annyira meglepte, a szag meg annyira zavarta, hogy egyből arra következtetett, a mikrofon azért ilyen bűdös, mert még új, a tévés srác meg elég fiatal, tehát egy zöldfülű kezdő, az ilyen meg aztán igazán ne pofázzon neki. Nem szereti ő mutogatni magát, főleg nem ingyen, úgyhogy kijelentette szépen, hogy a média gennyes, meg valamit a cenzúráról is odalökött, és hogy inkább a jó édes anyjukat kérdezzessék, ne őt, majd foltos, téglaszínű, frottír fürdőköpenye zsebébe dugta bütykös kezeit, előhúzott egy agyongyúrt marlborós dobozt, benne egy ép meg egy eltört szál cigivel, rágyújtott és visszament a lakásába. Szóval volt valami megmagyarázhatatlan, valami krumplileves-szagú otthonosság az egész környékben. Meg egy kávéház. Ja, meg a meleg, poharas levest árusító lakókocsi a sarkon. De visszatérve az eredeti sztorihoz, a pasi pont ebben a pillanatban ért haza a munkából, elfordította a kulcsot a zárban és belépett az utolsó emeleti szoba konyhájába. A héten éjszakás volt. A redőnyök le voltak engedve most is, mert utálta, ha felmelegszik a lakás, mire holtfáradtan hazaér. Mondjuk, az egyik redőny már vagy két éve leszakadt, úgyhogy annak mindegy volt, de nem zavarta, mert a nappaliban a sötétben úgylis jobban látta a tévét. Az átizzadt ingét meg az övtáskáját hanyagul a repedezett, teveszínű bőrkanapéra lökte, majd a foga között átszűrte egy káromkodást,

ami teljesen véletlenül még rímelt is, persze ezt csak én mondom, mert neki fel sem tűnt. Bezárta az ajtót és lement ismét a földszintre, hogy felhozza az aznapi újságot a postaládából. Pár perc múlva már ismét a lakásban tett-vett, a tegnapelőtti rakott krumpli maradékát kapargatta ki a lábasból a tányérra, egy lapos tortakanállal. A kicsit odaégett részek voltak a kedvencei, azokat mindig legfelülre tette a tányérban, és mindig utójjára ette meg. Utolsó rokona, legalábbis utolsó rokona, akivel tartja a kapcsolatot, a nyolcvanvalahány éves keresztanyja készítette neki az ételt. Négyutcányira laknak egymástól. Minden héten egyszer-kétszer hoz neki enni, néha áthívja ebédre, esetleg vacsorára, s olyankor mindig pakol neki csomagot hazavitelre is. Az öregasszony a lábasokat általában zsírosan kapja vissza, de sosem tenne szemrehányást érte a fiúnak. Mert így hívja a pasast: a fiú. Ezeken a találkákon nagyon keveset és ugyanarról, vagy egyáltalán nem beszélnek, de megvan azért köztük ez a „vér nem válik vízzé” dologban való néma egyetértés, rokoni ragaszkodás, vagy nevezzéktek, aminek tetszik, szóval ez az egész folytonosság a kajával. A mikro ismerősen megnyugtató zúgásának hallatára beindul a nyáltermelése, konstatálja is magán szépen, mert nemrég a tévében látott valami műsort erről a kísérletről, mármint a nyálról, egy hangról, ami azt jelzi, hogy nemsokára tálalva van, meg egy kutyáról. Valami Pablo vagy kicsoda csinálta. Mindegy. Borostás képére pár másodpercnyi büszkeség, a mikro belső üvegére pedig a rakott krumpli egy része ült ki. Káromkodás, majd még egy kis bors, a napi újság meg egy pohár sör. Tökéletes. Az izzadt ing lassan megszárad a teveszínű kanapén, a mosatlanok a kagylóba kerülnek. Majd holnap. Az ablakok becsukva. A magány beleivódott a cigifüsttől megsárgult falakba. A nappali mennyezetén, a tévé fölött, a múlt heti eső után megjelent Észak-Amerika, és azóta szinte folyamatosan tektonikusan mozog. A magány macskaszagú macska nélkül, a magány fél üveg napon felejtett kovászos uborka. A magány egy leszakadt redőny. A tévé életre kel, a reggeli híreket mondja a nagycsöcsű szőke, a kopott fotelben eltesped pasasunk rózsaszínű sörhasa. Jobbján jogar. Vicceltem, igazából egy lestrapált légycsapó. A sörhas most jóllakott és elégedett, szinte boldog. Szalmonellával fertőzött ételt fogyasztottak az óvodás gyerekek, Debrecen melletti településen, huszonhárman kerültek kórházba. Az ügyet vizsgálja a rendőrség. Ismét tüntetnek az állatvédők a bikaviadalok beszüntetése érdekében. Berlinben húsz ember esett foglyul egy turista ballonon, amit az erős szél húsz percig dobált. Hirtelen hullám vonaglik át a rózsaszín hason, csattan a légycsapó, egy kövér légy koppan a parketten, hátán forog körbe-körbe. A férfi nem csapja le, közelebb hajol, nehezen szuszogva nézi a vergődő kis férget. Megrekedni élet és halál között, csak feltelesen létezni, húsz üres perc, semmittevés. Pojácák! Én nem bírtam volna tétlenül vergődni abban a kosárban. Ők keresték maguknak a bajt, miért kellett nekik óriáslufiból bámulni a világra? Lentről már nem is jó,

mi? Eszébe jut az az angyalkrapekos film a nyolcvanas évekből, a Berlin fölött az ég, vagy mi. Napszitta nosztalgiával hördül fel, pár másodperc merengés. Észbe kap, s lassan közelebb hajol a földön vergődő légyhez, sárgás szemgolyójára ráfeszülnek huzattól bedagadt szemhéjai. Hülye turisták! Le akarja csapni a legyet, de az tovasiklik a parketten. Szeme dühösen követi a zümmögést, majd a kifakult, poros bársonydrapéria alatt bukkan rá a légyre, ami időközben maga köré gyűjtött néhány pormacsskát. Hirtelen felpattan a fotelból, hogy a légyre vethesse magát, de átvágódik a dohányzóasztalon és egy hatalmas puffanással elterül a földön. A falak beleremegnek, és az átmedvedett Észak-Amerika a tévén landol. Porfelhő, mintha füstgép nyomta volna. Iszonyatos káromkodó sziszegés és hangos átkozódás. Alulról a szomszéd hevesen kopogtatja a mennyezetet egy seprűnyéllel, recsegve károgó hangjából majdnem tisztán kivehetők a „rendőrség” meg a „mocskos disznó” szavak. Fölöttünk most épp tiszta az ég, de az angyalok leszoktak már a látogatásról egy ideje, és valószínűleg épp a hátsó fertályukkal is rajtunk röhögnek. A kettő közötti térbe meg, igazából, minden belefér.